

BOGDAN VENED:

NAŠ STARI GREH.

POLABSKA POVEST.

XIV.

Z glavo je odkimaval bodriški nadknez Gotšalk modrim nasvetom nadškofa Adalberta, ko je zapuščal njegov dvorec. Domov grede je bil pa vendar zelo zamišljen. Kaj ko bi imel nadškof vendarle prav ... No, ko je prišel v Ljubek, ga je zamišljenost kmalu minila. Le prekmalu je pozabil Adalbertovih opominov in nasvetov. In pozabil jih je opravičeno lahko. Hej, saj je videl deželo svojo tako tiho, mirno in pokojno, kar se v nji ni več svobodno gibal svečenik Slavomir, da je moralo čuvstvo zadovoljnosti in veselja prevladati vse druge resne, oziroma žalostne pomisleke in občutke.

Za soparnim poletjem je prišla tiha jesen in za tiho jesenjo še tišja zima. Debeli snegovi so pobelili in mrzli ledovi so vkovali staro mater zemljo, in zavladała je vsepovsod v prirodi slovesna, grobna tišina.

In taka tišina je vladala tudi v Bodričih, odkar je izginil s površja svečenik Slavomir.

Gotšalk je poslal v Roztok, poslal v Gabrovo, v Varnovo, v Mahovo in v Ribnico posebne slè — ogleduhe, ki naj bi opazovali znane rujanske božjepotnike-zarotnike in mu potem sporočili, kakšne volje so, odkar pogrešajo Slavomira, in kaj počenjajo, oziroma nameravajo početi. Izbrani prebri-sanci, sli, so dobro rešili svojo nalogo in so mogli le ugodne stvari poročati nadknezu. Znali so se vtihotapiti v domove samih velmož-božjepotnikov; tam so vse njihove korake natančno opazovali in potem vladarju z mirno vestjo poročali, da so osum-njeni velmožje postali — kar se samim so-meščanom in sosedom zdi čudno — v zad-njem času nenavadno resni, pobiti, kakor bi jih bila zadela kakšna izredno velika ne-sreča, obenem pa tudi plašni, kakor bi se bali, da ne bi prišlo kaj na dan, kar skri-vajo v globini svojega srca in nočejo, da bi se obelodanilo. In nobeden da se ni-